

Samen kerken.....

Een mijmering in november....

Mijn eerste bijdrage aan deze column van de Raad van Kerken. Geluiden uit alle verschillende hoeken van de christelijk wereld worden hierin gehoord. Ik ben katholiek pastoraal werker (in ruste) en nu vooral actief in het Twents Liturgiekoor en de Zwanenhofvieringen. Af en toe ga ik voor in vieringen in verpleeghuizen. En toen was daar die vraag: zou jij in de Bornse Courant willen schrijven?

Ik volg de verhalen van mijn collega columnisten op de voet en zie dat er altijd een link wordt gelegd tussen de inhoud van ons geloof en het leven van alledag. Dat zal ik dan ook maar eens proberen. Het leven van alle dag, deze tijd van het jaar: die gezellige dagen van Sinterklaas, Adventslichtjes en Kerstmis komen er weer aan. Ja, gezellig, voor wie dit kan vieren met een gezin, met vrienden. Of die het juist kunnen ontvluchten door te gaan skieën of een warm land te bezoeken.

Ik denk dat het een vreemde tijd is voor de nieuwe mensen in ons land. De vluchteling die huis en haard achterliet, waar oorlog en geweld is. Die nooit van Sinterklaas heeft gehoord en ook niet altijd bekend is met het christelijke Kerstfeest. Je zou je er nog meer vreemdeling door gaan voelen. Zoveel mensen die alleen wonen en leven zien op tegen deze "zgn" gezellige dagen. Omdat juist dan het gemis van gezelschap, van iemand die er "gewoon" is, zo gevoeld wordt.

Het is een hele kunst om iets van het leven te maken, om een vorm van plezier te vinden in al die feestelijke lichtjes, sfeervolle muziek en geurende takken.

Ik zie mensen die er een weg in vinden. In gesprek met hen hoor ik ze zeggen: ik voel me eigenlijk nooit echt alleen. Juist in de stilte kan ik een Aanwezigheid ervaren. Iemand die er altijd wil zijn. Maar die dat alleen kan laten voelen, als ik ervoor opensta. Mooi vind ik dat! Dat zou ik iedereen wel gunnen. Want dat geeft je kracht en het geeft je leven een unieke betekenis: jij wordt gezien door God! Dat hoor ik Maria zingen in haar Lofzang:

"Mijn ziel prijst en looft de Heer

Mijn hart juicht om God mijn redder

Hij heeft oog gehad voor mij!"

Prachtig, een zingend hart en juichende ziel!

Maria's Lofzang ervaar ik ook als een oproep: wij kunnen zoveel voor elkaar betekenen, door simpelweg "oog te hebben" voor elkaar. Elkaar te zien, met elkaar mee te leven, niemand ongezien te laten. Gelukkig zijn er in de decembermaand veel activiteiten om mensen bij elkaar te brengen. Maar hoe gaat het in januari? Wat ik zo mooi zou vinden? In Haaksbergen, waar ik werkte, bestaat een "zondagmiddaggroep". Een initiatief van twee alleenstaande vrouwen. Zij nodigden eens per maand andere alleenstaanden uit om samen iets te ondernemen op die lastigste middag van de week: de zondagmiddag. Daar is het een groot succes geworden. Soms spelen ze samen een spelletje, soms een fietstochtje of een excursie in de buurt, een tentoonstelling, een leuke voorstelling. En eens per jaar natuurlijk een barbecue.

Zou zo iets in Borne ook kunnen? Wie zou willen helpen opzetten?

Vol verwachting klopt mijn hart....

Susan van Os-Yedema (susan.van.os@xs4all.nl)

pastoraal werker (in ruste), lid van het Twents Liturgiekoor en betrokken bij de Zwanenhofvieringen.